

3de zondag van de vasten A-cyclus

Eerste zondag dat er geen kerkdiensten zijn om verspreiding coronavirus te beperken.

“Het is een wonder gebeuren wanneer mensen elkaar écht ontmoeten” schreef Ward Bruyninckx.

Het kan misschien ongepast lijken om precies vandaag over “ontmoeten” te spreken, net nu we aangemaand worden om fysieke ontmoetingen zoveel mogelijk te vermijden.

Maar het evangelie van vandaag heeft het over een ongewone ontmoeting.

De ontmoeting van Jezus met de Samaritaanse vrouw is een wonder gebeuren. Met deze ontmoeting doorbreekt Jezus de muur van wetten en vooroordelen die mensen van elkaar gescheiden houden.

Hij spreekt de vrouw aan op haar vermogen om de diepere betekenis van mensen en dingen te vatten.

Hij heeft het met haar over WATER, over de PLAATS VAN DE GODSAANBIDDING en over ZICHZELF.

WATER.

Levensnoodzakelijk. Aanvankelijk blijft de vrouw steken in de alledaagse betekenis van het woord. Voor haar is water putten uit de bron, een dagelijks terugkerende huishoudelijke karwei die ze het liefst niet zou doen. De betekenis die Jezus aan water geeft, is het Woord van God dat Hij brengt en dat de dorst van de gelovige mens lest. Voor Jezus is het water de gave van de heilige Geest die schoonwast en verfrist.

DE PLAATS VAN DE GODSAANBIDDING

Voor de Joden is de plaats waar ze God aanbidden de tempel van Jeruzalem.

De Samaritanen aanbidden God op de berg Garizim. Nu wil de vrouw van Jezus, die een Jood is, weten wie er gelijk heeft. Ze gaat er namelijk van uit dat de ene ware God maar op één plaats kan aanbeden worden.

Dat misverstand helpt Jezus snel de wereld uit.

God laat zich op geen enkele plaats exclusief aanbidden, ook vandaag niet.

Geen berg, geen tempel, geen kerk kan Hem omvatten en geen volk of religieuze groepering heeft het monopolie over Zijn Aanwezigheid te beschikken, al zou men dat nog zo graag willen.

God is Geest. Hij laat zich overal vinden waar mensen Hem lof en eer brengen in geest en waarheid.

Bergen, tempels en kerken zullen wel nodig blijven maar ze zijn van ondergeschikt belang. God is groter dan wat mensen voor Hem bouwen.

De komende weken zullen we Hem in ons eigen huis lof en eer brengen.

Tijdens het gesprek met Jezus worden de ogen van de vrouw langzaam geopend.

Eerst ziet ze in Hem alleen maar een man die dorst heeft. Daarna spreekt ze Hem aan als Jood, een tegenstander van de Samaritanen. Dan noemt ze Hem een profeet en tenslotte beseft ze dat die man wel eens de Messias zou kunnen zijn waarop ook haar volk wacht. Als ze van Jezus die bevestiging krijgt, laat ze haar waterkruik bij de bron achter en haast ze zich om in de stad te gaan vertellen dat de verwachte Messias er is.

Eigenlijk is heel dit verhaal een geloofsgesprek. Vertrekkend vanuit een alledaagse bezigheid en een ongewone ontmoeting komt er een heel open gesprek en groeit er vertrouwen, geloof en zelfs enthousiast getuigenis. Bij die waterput, door de ontmoeting met Jezus wordt de Samaritaanse vrouw een ander mens.

Het is een wonder gebeuren als mensen elkaar écht ontmoeten.

Iemand echt ontmoeten heeft iets bevrijdends, het is deugddoend, jij en die ander worden er andere mensen van.

Nu een groot deel van ons sociaal leven wegvalt en in ziekenhuizen en woonzorgcentra geen bezoek meer mogelijk is, ervaren we wellicht meer dan anders hoe we ontmoetingen missen.

Nu we 's zondags niet als geloofsgemeenschap kunnen samenkomen, ervaren we een gemis.

Zullen we na de CORONA crisis tijd maken voor échte ontmoetingen?

En durven we in gelovig gesprek gaan?

M.-J. Speleman